

Capitolul 1

Există patru modalități prin care-ți poți întâlni Creatorul: să mori din cauze naturale, să mori într-un accident, să fii omorât sau să te omori. Totuși, dacă trăiești în Washington D.C., atunci mai ai o posibilitate: moartea politică. Posibilitatea poate să se ivească de oriunde: din cauză că ești surprins într-o fântână publică împreună cu o dansatoare exotică, pentru că furi banii care din întâmplare erau ai FBI-ului sau fiindcă acoperi o spargere făcută de mântuială când numești Pennsylvania Avenue, numărul 1600, casa ta.

Michelle Maxwell pășea mândră pe trotuarele capitalei, dar cum nu era politician, cea de-a cincea modalitate de a muri nu îi era la îndemână. De fapt, femeia căuta doar să se îmbete atât de tare, încât a doua zi de dimineață să nu-și mai poată aminti mare lucru. Erau multe lucruri pe care voia să le uite, multe lucruri pe care *trebuia* să le uite.

Michelle traversă strada, împinse ușa ciuruită de gloanțe a barului și păși înăuntru. Era mult fum, în parte de la țigări, dar și de la substanțele acelea care îi țin pe cei de la DEA în alertă. O muzică asurzitoare le acoperea pe toate celelalte și avea să asigure în viitor mulți clienți cabinetelor ORL. Printre sticle și pahare sparte, trei doamne se apucaseră să danseze. În tot acest timp, două chelnerițe făceau jonglerii cu tăvile, pregătite să-i pocnească pe cei care le pipăiau. Odată ce intra, toți ochii se ațintiră asupra lui Michelle, singura femeie albă din seara respectivă sau probabil din oricare altă seară. Dar îi privi cu atâta sfidare, încât toți se întoarseră la băuturile lor.

Lucrurile puteau să se schimbe pentru că Michelle era înaltă și atrăgătoare. Ce nu-și dădeau ei seama era că ea putea să fie la fel de periculoasă ca un terorist și abia aștepta ocazia să mute cuiva maxilarul din loc.

Ochi o masă într-un colț și se strecură până acolo, apoi luă prima băutură pe seara aceea și o sorbi tacticos. După o oră și ceva de băut, furia femeii începu să crească. Pupilele i se măreau tot mai mult, în timp ce albul ochiului i se umplu de vinișoare roșii. Mai comandă o băutură. Acum tot ce aștepta Michelle era ceva care s-o stârneasă. Înghiți ultima picătură de alcool, se pironi pe picioare și-și dădu părul negru pe spate.

Privirea ei scruta fiecare colțișor al barului în căutarea viitorului norocos. Era o tehnică învățată când lucra în Serviciul Secret și ajunsese să nu mai poată privi nimic fără să-și folosească acel simț al observației.

Nu îi luă prea mult timp până să-și găsească bărbatul coșmarului său. Era cel puțin cu un cap mai înalt decât ceilalți. Și capul acela era chel, de culoarea ciocolatei, cu două perechi de cercei de aur în ambii lobi groși ai urechilor. Avea umeri kilometrici. Purta pantaloni de camuflaj largi, cizme militare negre și un tricou verde de armată din care ieșeau niște brațe cu mușchi noduroși. Stătea acolo, își bea berea, dând din cap în ritmul muzicii și bolborosind niște versuri obscene. Exact genul ei de bărbat.

Michelle îl îmbrânci la o parte pe un tip care îi apără în cale, își croi drum până la acest munte de bărbat și îl bătu pe umăr. Parcă ar fi atins un bloc de granit; va avea ceva de furcă în seara aceasta. În seara aceasta, Michelle Maxwell va omorî un bărbat. Pe acest bărbat, de fapt.

El se întoarse, își scoase țigara din gură și sorbi hulpav berea din halba care abia se întrevedea din mâna lui uriașă de urs. Mărimea chiar conta, își aminti ea.

— Da, draguțo! spuse și suflă leneș în sus un rotocol de fum de țigară fără să o privească.

„Mișcare greșită, bătrâne!“ Brusc, piciorul i se opri în bărbia bărbatului care se clătină, apoi căzu peste doi indivizi mai scunzi din spatele lui. Bărbia lui era atât de puternică, încât impactul îi trimise lui Michelle o undă de șoc în corp, până în vârful picioarelor. El luă halba și o aruncă spre ea, fără s-o nimerească. Apoi, se îndoi de mijloc de durere. Atunci, ea îl izbi brusc în moalele capului cu atâta forță, încât parcă și auzise trosnitura vertebrelor în toată muzica aceea infernală. Căzu pe spate, cu ochii larg deschiși de panică, înspăimântat la culme de forța ei brută, de viteza și precizia atacului.

Michelle îi privea calmă gâtul, gândindu-se unde să-l lovească. În jugulara care îi tremura? Sau în carotida groasă cât un creion? Sau poate să-i aplice lovitura fatală în piept? Și totuși, părea că omul nu mai putea să se lupte.

„Haide, bătrâne, nu mă dezamăgi. Am venit până aici pentru asta.“

Tot publicul se dăduse în spate, cu excepția unei femei care era pe ringul de dans și țipa numele bărbatului ei. Îi arătă un pumn cărnos lui Michelle, dar Michelle făcuse un pas abil în lateral, o prinse de încheietură și îi roți brațul la spate. Femeia însă continua să lovească, astfel că dărâmă două mese și lovi câțiva oameni din preajmă.

Michelle se întoarse să-l înfrunte pe prietenul acesteia, care era îndoit de mijloc, cu mâna pe piept, abia respirând. Brusc, se năpusti către ea. Elanul însă îi fu oprit de o lovitură în față, urmată de un cot înfipt în coaste. Michelle încheie prin a-i aplica o lovitură laterală de picior, care îi dislocă o parte din meniscul stâng. Cu un urlat de durere, bărbatul uriaș se prăbuși la pământ. Bătaia se transformă într-un carnagiu. Oamenii se dăduseră cu toții un pas în spate, pentru că nu-și credeau ochilor că David îl nenorocea în bătaie pe Goliat.

Barmanul sună la poliție. Într-un loc ca acesta, singurul număr de apelare rapidă este cel de la Urgențe și numărul avocatului. Dar, aparent, poliția nu avea să ajungă la timp.

Bărbatul se ridică și reuși cu greu să se sprijine pe membrul sănătos, în timp ce sângele îi curgea șiroaie pe față. Zvâcnirile de ură din ochii lui spuneau totul: fie el trebuia s-o omoare pe Michelle, fie Michelle trebuia să-l omoare pe el.

Michelle cunoștea privirea aceea pe care o văzuse în ochii fiecăruui nenorocit din care storsese orgoliul masculin, iar lista era foarte lungă. Înainte, nu se lua la bătaie. Apoi, a început să se apere, iar bărbații picau unul câte unul sub forța cizmei ei care le zdrobea creierii.

Urișul scoase din buzunarul din spate un cuțit pe care îl mânui repede prin fața lui Michelle. Ea era dezamăgită atât de alegerea pe care el o făcuse în materie de arme, precum și de slaba putere de străpungere a cuțitului. Cu o lovitură de picior bine aplicată, i-l aruncă din mână cât colo, rupându-i omului un deget.

Se dădu înapoi până când atinse barul cu spatele. Nu mai părea atât de mare acum. Ea era mult prea rapidă, mult prea pricepută, statura lui și mușchii nu îi erau de nici un folos. Michelle știa că mai lipsea o singură lovitură ca să îl ucidă; o fractură de coloană, o arteră strivită; oricum, el era deja la doi metri sub pământ. Și după privirea pe care o avea, o știa și el. Da, Michelle îl putea omorî și putea să-și liniștească demonii interiori. Și tocmai atunci, avu o revelație atât de cumplită, încât fu cât pe ce să vomite toată băutura pe podeaua zgâriată. Poate pentru prima oară în ani de zile, Michelle vedea lucrurile așa cum erau ele de fapt. Era înspăimântător cât de repede luase o decizie. Și odată luată, nu reveni asupra ei. Se retrăsese din fața a ceea ce îi dominase întreaga viață: Michelle Maxwell acționa după impuls. El îi aruncă epuizat o lovitură de pumn, dar ea făcu ușor un pas în lateral. Apoi dădu să-l lovească din nou în vintre, dar el reuși să o apuce de picior. Încurajat de faptul că pusese mâna pe prada sa, o ridică și o aruncă peste bar, în etajerele cu vin și lichior. Mulțimea, încântată de această schimbare de situație, începu să scandeze: „Omoar-o pe ticăloasă! Omoar-o pe ticăloasă!“ Barmanul urlă cu furie pentru toate băuturile vărsate, dar se opri de îndată ce muntele de om se apropie de bar și îl trânti la pământ cu un upercut. Apoi, o ridică pe Michelle și îi izbi capul de oglinda ce atârna deasupra barului, spărgând sticlele și poate și capul ei. Încă furios, îi dădu un genunchi în abdomen, iar apoi o aruncă în mesele aflate în cealaltă parte a barului. Ea căzu la podea, cu fața în jos, însângerată și cu

trupul cuprins de spasme. Mulțimea se dădu înapoi când muntele acela de om ateriză cu cizmele sale lângă capul lui Michelle. O apucă de păr și o ridică în aer, corpul bălăbănindu-i-se ca un yo-yo. Îi studie corpul lipsit de vlagă, părând că se gândește la noi metode de a o răni.

— În față. În nenorocita aia de față, Rodney! Stâlcește-i-o bine! urla femeia lui, care între timp se ridicase de pe jos și își tampona rochia pătată cu vin, bere și alte prostii.

Rodney dădu din cap și își făcu avânt cu pumnul.

— Drept în față, Rodney! mai țipă o dată femeia.

— Omoar-o pe ticăloasă! zbiera mulțimea cu mai puțin entuziasm, simțind că bătaia era pe sfârșite și puteau să se întoarcă la băuturile și țigările lor.

Dar brațul lui Michelle se mișcă atât de rapid, încât Rodney nici nu-și dădu seama că fusese lovit în rinichi decât după ce creierul lui îi trăsese un semnal de alarmă. Țipătul său de furie se pierdu printre ritmurile ce încă se mai auzeau de la bar. Atunci, pumnul lui o lovi în față, scoțându-i un dinte, și apoi o mai lovi o dată, iar sângele îi țâșni din nas și din gură. Marele Rodney tocmai se retrăsese din luptă când poliția sparse ușa, cu pistoalele ațintite asupra tuturor, gata ori-când să găsească un motiv pentru a le putea folosi.

Michelle nu îi auzi când intrară, îi salvă viața și apoi o arestară. Chiar după a două lovituri, își pierdu cunoștința și nimeni nu se aștepta să-și mai revină. Înainte să leșine, ultimul gând al lui Michelle fu „La revedere, Sean!“

Capitolul 2

Sean King stătea pe malul râului în lumina care pălea cu repezi-ciune. Ceva era în neregulă cu Michelle Maxwell, iar el nu știa ce să facă. Partenera sa devenea din ce în ce mai depresivă și mai melancolică pe zi ce trecea. Văzând această întorsătură de situație, îi propusese să se întoarcă la Washington D.C. și să o ia de la capăt. Însă schimbarea de decor nu ajutase. Cu puțini bani și fără slujbă în zona atât de competitivă a D.C.-ului, Sean fusese obligat să accepte ajutor de la prietenul său care reușise în marea lume a consultanței private în materie de securitate, vânzându-și apoi firma unei companii de talie mondială.

Sean și Michelle locuiau în casa de oaspeți de pe proprietatea imensă care-i aparținea prietenului lor din sudul Washingtonului. Cel puțin, Sean locuia acolo; Michelle nu mai dăduse pe acasă de câteva zile. Și nu răspundea la telefon. În noaptea de dinaintea dispariției, venise acasă beată criță, iar el o certase că se urcase în asemenea stare la volan. Când se trezise a doua zi dimineată, ea nu mai era.

Sean își plimbă degetele peste schiful lui Michelle, care era legat de docul pe care stătea el.

Michelle era o mare sportivă, medaliată olimpic la canotaj, o fanatică dincolo de orice limită a exercițiilor fizice, posesoarea centurii negre la mai multe tipuri de arte marțiale, ceea ce îi permisesese să bată oamenii în cele mai dureroase feluri posibile. Totuși, ea nu se atinsese de schif de când ajunseseră aici. Și nu se dusese nici să alerge pe pista de biciclete din apropiere sau să facă orice altă

activitate fizică. Sean încercase s-o convingă să apeleze la ajutorul unui specialist.

– Nu am de ales, îi spusese ea cu un rânjel care îl înspăimântă.

O știa vulcanică, de multe ori acționând după impulsul de moment. Iar uneori asta te poate ucide.

Și astfel, acum privea sfârșitul zilei întrebându-se dacă ea era în regulă. Câteva ore mai târziu, în timp ce el încă stătea pe doc, țipetele ajunseră la urechile lui. Nu-l speriară, ci îl iritară. Se ridică încet și se îndreptă spre treptele de lemn, îndepărtându-se de liniștea râului.

Se opri la casa de oaspeți de lângă piscina imensă, de unde apucă o bătă de baseball și niște vată pe care și-o vârî în urechi.

Sean era un bărbat impunător, avea aproape un metru și nouăzeci și peste nouăzeci de kilograme, dar avea și aproape 45 de ani, iar genunchii și umărul drept, rănit mai demult, începeau să-l necăjească.

Așa că întotdeauna își lua blestemata de bătă. Și vată. În timp ce urca, se uită peste gard și o văzu pe bătrâna care se holba la el în întineric cu brațele încrucișate și cu o privire mânioasă.

– Mă duc sus, domnișoară Morrison, spuse ridicându-și arma de lemn.

– E a treia oară luna aceasta, ripostă ea nervoasă. Data viitoare voi chema poliția.

– Nu vreau să vă stau în cale. Nici măcar nu sunt plătit să fac asta.

Clădirea era veche de doar doi ani, unul dintre acele conace care răsăriseră dintr-o fermă de patru ori mai mică decât mărimea actuală. Proprietarii nu prea erau de găsit, preferând să meargă cu avionul particular în Hampton vara, sau la ocean iarna, în Palm Beach, unde aveau un palat. Dar asta nu-i oprea pe fiul lor și pe încrezuții lui amici de la colegiu să distrugă locul.

Sean trecu pe lângă Porsche, motociclete BMW și Mercedesuri și urcă pe treptele de piatră către vasta bucătărie. Chiar și cu vată din urechi care amortiza sunetul, muzica era dată atât de tare, încât își simțea inima zvâcnind de la bași.

– Hei! strigă el încercând să acopere muzica în timp ce-și făcea loc printre tinerii de nouăsprezece ani care nu aveau astâmpăr. Hei! mai strigă o dată.

Nimeni nu-i acordă atenție, de aceea își adusese băta cu el. Se îndreptă spre barul improvizat din bucătărie, ridică băta Louisville Slugger pe care o ținea pe umăr, își luă avânt și își închipui că era pe Yankee Stadium. Dintr-o singură lovitură curăță jumătate din bar, iar din a doua, restul.

Muzica se opri brusc și puștii își îndreptară în sfârșit atenția către el, deși jumătate din ei erau prea drogați ca să se arate impresionați. Unele dintre fete, aproape goale, începură să chicotească, în timp ce câțiva băieți fără tricou pe ei se încruntau la Sean, strângându-și pumnii. Un alt băiat, grasuț, înalt și cu părul ondulat dădu buzna în bucătărie.

– Ce naiba se întâmplă? Se opri când văzu barul distrus. Băiatul răcni: La naiba! O să plătești pentru asta, King!

– Ba n-o să plătesc, Albert.

– Numele meu e Burt.

– OK, Burt, hai să-l sunăm pe tatăl tău să vedem ce părere are despre asta.

– Nu poți să dai buzna și să faci la fel de fiecare dată!

– Adică să nu las casa părinților tăi să fie devastată de niște ticăloși bogați?

– Hei, mă jignești! spuse o fată aproape goală care se legăna pe un balansoar și care nu lăsa nimic imaginației.

Sean o privi.

– Serios? Ce cuvânt anume te jignește: „ticălos“ sau „bogat“? Apropo, prin cârpa pe care o porți, ți se vede tot.

Sean se întoarse spre Albert.

– Să-ți spun care e treaba, Burt. Tatăl tău mi-a dat mână liberă să intervin de fiecare dată când consider că e nevoie. Ridică băta. Prin urmare, iată, eu am decis că trebuie să intervin. Așa că e timpul să vă cărați toți de aici înainte să sun la poliție.

– Poliția ne poate spune cel mult să dăm muzica mai încet, zise Burt în batjocură.

– Nu și dacă le spune cineva că există droguri. Și minore, și băutură. Sean își aruncă privirea către adolescenți. Ce ar zice mămica și tatăl dacă v-ar aresta poliția? Credeți că v-ar lua cheile de la Mercedes și banii de buzunar?

Acestea fiind spuse, jumătate de cameră se goli. Cealaltă jumătate dispăru când Burt sări la Sean, iar Sean îl lovi în stomac. Apoi îl apucă de guler și-l trânti la pământ.

– Mi se face rău, mormăi Burt. Mi se face rău!

– Respiră adânc. Dar niciodată să nu mai încerci așa ceva.

Când își reveni, Burt îi spuse:

– O să plătești pentru asta.

– Tot ce poți să faci este să cureți locul.

– Nu o să fac nimic!

Sean îl apucă pe băiat de braț și i-l răsuci.

– Faci curat aici sau mergi cu mine la poliție. Sean îi arătă cu băta barul distrus. Mă întorc într-o oră să văd ce ai făcut.

Dar Sean nu se mai întoarse. Patruzeci de minute mai târziu, primi un telefon. Michelle zăcea inconștientă într-un spital din D.C. după ce fusese arestată pentru acte de violență. Sean țâșni afară din casă și aproape că dărmă ușa în drum spre mașină.